

Imaórák

12.

Családi viszonyaink...

2021. augusztus

...Akkor, gyerekfejjel, sok mindent nem értettem, de most, hogy visszagondolok gyermekkoromra, megértem apám gondolatait és érzéseit, egy-egy elejtett mondatának értelmét. Most már azt is tudom, hogy miért pazarolta rám szabad idejének minden pillanatát, miért vigyázott rám oly féltő gonddal, miért volt fontos számára, hogy bizalmam ne rendüljön meg benne...

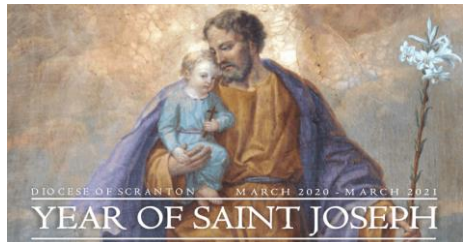
Berkesi András

Ajánlás:

Hagyományos értékrendünket – benne a család jól bevált intézményét globális támadásnak vetették alá a sátáni hatalmasságok és hűséges kiszolgálóik. Egyházunkban az idén párhuzamosan fut a Család éve és a Szent József-év, ezek meghirdetésével Ferenc pápa fokozottan hívja fel a világ figyelmét ezen elemi közösségünk fontosságára. Júliusi imaórákon gondolkodjunk egyházunk alapsejtjéről, és az apai hivatásról.

Amoris Laetitia
Family
Year 2021 - 2022

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Sokan valljuk, hogy „*az együtt imádkozó család együtt is marad*” – mint ahogyan Mervay Miklós azonos című könyvében állítja, és az együtt-imádkozás körülményeit boncolgatja. Ez – úgy gondolom – a keresztény családok alaptétele.

Körülményeink hatása alól nem tudjuk kivonni magunkat, de kellő **tudatossággal** azért tudunk védekezni, bármilyen romboló, alattomos, manipuláló szándékkal bombáznak is bennünket. A tudatosság mellett hangsúlyozni kell a **közösséget**. Ez nemcsak a szűkebb családot jelenti, hanem a hagyományos értékrendünk köré csoportosult testvéreinket is. „Isten, haza, család” sarokpontok életünkben.

A romboló hatások ellen védtelenek vagyunk, ha egyedül akarunk harcolni. Egy szál nádat könnyen letarol a vihar, a nádasban ritkán tud kárt tenni.

Az elsődleges védvonalunk, elemi közösségünk a családjaink. A második, a családjaink kisebb-nagyobb közösségei, ahol figyelünk egymásra, támogatjuk, segítjük egymást. Természetesen védvonalaink igazán akkor lesznek erősek, ha „házunkat sziklára építjük”! Erről érdemes gyakran elgondolkodnunk, és e célunkért – minél többet együtt is – imádkoznunk...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.07.17 - 23:20

2021. augusztus

Imaórára a plébánia udvarán gyűltünk össze, László atya nem lehetett jelen, így nélküle tartottuk együttlétünket. Nagy öröm, hogy Andor atya viszont eljött, a végén – általa – az Úr áldásával távozhattunk!

Kedves Testvérek!

2015-ben – két éves előkészítés után – színódust tartott Egyházunk vezetése a családról. Ezen munkafolyamat része, ill. folytatása, hogy az idén Ferenc pápa meghirdette a **Család évét** – emlékezzünk rá, hogy már 1994-ben, 2011-ben is volt – és most ezzel párhuzamosan a **Szent József-évet** is. Miért is kap a család ekkora hangsúlyt a Világegyházban?

Mint napról-napra tapasztaljuk, globális támadás alá vették hagyományos értékrendünket, a normalitást, – különösen is, ha ez keresztény alapokon nyugszik. Ma már az ember lealjasítására hoznak törvényeket a szabadság szlogenjével. Egyébként pedig totális véleményterror, diktatúra épül a hagyományosan gondolkodókkal szemben. Sajnos ebben sok magyarul beszélő, de nem magyar, főleg nem keresztény lelkű magyar állampolgár is közreműködik. Ilyen viszonyok közt a keresztény családok vannak leginkább a célkeresztben, és gyermekeink megrontása is demokratikus jog sok aberrált ember fejében. A sátán magvetése termőre fordult...

Ezért fontos Ferenc pápa figyelem-felhívása, amihez a magunk módján imaóráinkkal is csatlakozunk. Mai mottónk: **Családi viszonyaink...** Tehát e rövid bevezető szellemében gondolkodjunk most a családról, annak tagjairól, örömeinkről, nehézségeinkről. Indításkén közös imánkkal forduljunk most Szent Józsefhez:

Szent József, te úgy ismered a családi életet, mint mi: Máriával mindennapi szeretetben éltél. Mindkettőtök szeretete természetesen az Isten Fia felé irányult, aki gyermekeitek lett. S ahogy mi, ti is növekedtetek a szeretetben, örömeök és nehézségek közepette. Oltalmazd családunkat. Segíts, hogy megértsük egymást Fiad példáját követve, aki nemcsak az arcokra, hanem a szívekbe nézett. Tedd, hogy büszkeség és önzés soha ne zavarja szeretetünket! Tegyéél minket egyre hűségesebbé fogadalmainkhoz, és hogy napról-napra közelebb kerüljünk Jézushoz, aki az összetartó családok szívében él! Ámen.

A családhoz való viszonyunk és abban elfoglalt helyünk, szerepünk egész életünk folyamán változik, alakul. Sokszor talán lázadunk is, de legbelül érezzük ennek a szeretetközösségnek a semmivel sem pótolható jelentőségét, fontosságát, megtartó erejét.

Mécs László verse sokunk életútját leírja:

A tékozló fiú hazatér

Otthon. Család. Kenyér után
futó gond-púpos emberek.
Szülés. Szoptatás. Temetés.
Asztag-rakó hétköznapiok:
kérges kezű cselédsereg...

Csúfoltalak, otthagytalak.
Kikértem jogos jussomat,
csuhajra kaptam kalapom,
apám kertjéből hetykemód
vágta virágos botomat.

Legényesen, toronyiránt.
Botomtól szagos volt az út.
Szemem fecskéje repkedett,
léptem körül tavaszt csinált
s mézes bortól forrt mint a kút...

Mámor-városba vitt a vágy,
mely minden percben változik,
mert minden ember idegen,
összeverődött csók-kalóz:
habzsol, elzüllik, távozik...

Órült, vad virágkarnevál,
színes gyermektelen gyönyör.
Gyümölcs nincs. Vége: éhezés.
Sertés-koszt: undor-vályuban
fanyaron csillan a csömör.

Bizonyára mindannyian – valamilyen szinten – ilyen tékozló fiúk voltunk, vagyunk. Az a kérdés, ezt felismerjük-e, legalább magunknak bevalljuk-e, és főleg elindulunk-e haza, az atyai ház felé...

Szekularizálódó világunk embere elvesztette a hitét, az Istent. Én ebben látom a bajok gyökerét. Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz – mondta Robert Schuman vagy 70 évvel ezelőtt. A mai tendenciák szerint elveszni látszik...

Elég volt. Nincs már botomon
kéreg: lerágtá csúnya szám.
Az örökségem odalett.
Megyek haza. Így koldusan
ha befogad atyám, hazám.

Jöjj otthon, zsoldár-ajku csend,
egyhangú, látszat-unalom,
melynek száz álma, színe van,
cselédarcú hétköznapiok,
jövőt őrlő élet-malom!

Család! rettentő rejtelem,
a kerítésed gyöttelelem,
trágyáz öröm, könny, fürtelem,
- de az Igaz, a Szép, a Jó
s az Isten is benned terem!

Atyám, Teremtő, Atya vagy!
Azt tedd velem, amit akarsz.
Roncsolt botomat, szívemet
ültesd kertedbe s újra szép
rügyes lesz s arcom Isten-arc...

Szomorúan látjuk és tapasztaljuk az európai kultúra önfelszámolását, és a sátáni erők egyre arrogánsabb támadását a normalitást védőkkel szemben. Hogy ebben a verbális, mentális, időnként valóságos támadásban, golyózáporban helyt tudjunk állni személyes életünkben, Istenbe kell kapaszkodnunk, hozzá őszintén vissza kell térnünk.

Betkó András: Isten ekéje

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Fájdalom az Isten ekéje,
mellyel szívemben szántogat,
új barázdát hasítva, tépve
hol új életté nő a mag.
Láttam gazdát, ki földet szántott,
mélyen eresztve az ekét,
nyomán a talaj más színt váltott,
kicsérélte felületét.

S ha felzokognék ekéd alatt,
s könnyem hull a barázdára:
csak a régi, rossz gyöker szakad,
haladj tovább, meg nem állva,
hisz tudom, hogy könnyeim patakja,
harmattá lesz egy reggelen;
áldott esőként hull a magra
s új életet ad Istenem.

Isten ekéje, szánts d a szívem,
porhanyíts megkövült kérgét!
Hátha akad lent a mélyiben
életerő, igaz érték.
Nagyra nőtt benne a gaz, a gyom,
virágja tövissé válik.
Uram, ne hagyj engem parlagon,
Itt van a szívem, szántsál itt.

A szívem, a lelkem hadd legyen,
Uram, a te szántófölded,
művelj csodát rajtam és bennem,
hogy jóból teremjek többet!
Áldó kezed legyen az ekén,
mely a szívemben szántogat.
Szántóvető Gazdám, szeretlek én,
mert munkád boldogságot ad.

A názáreti szent családra tekintettünk az előbbi közös imánkkal, most közös énekünkkel köszönjük meg Jézusnak szeretetét, példaadását, kegyelmét, amivel támogat bennünket botladozásainkban is:

***Édes Jézus, én szerelmem, Ó mily nagyon szeretlek,
Te vagy kincsem és mindenem, Hű szívembe elrejtlek.***

Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár.

***Édes Jézus, mivel téged Minden felett szeretlek,
Minden kincset és örömet Érted, Jézus, megvetek.
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár.***

Legelemibb emberi közösségünk a család. Ennek alapja pedig – minden ellenkező híresztelés ellenére – egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. Ez Isten elgondolása, emberi törvénykezés ezt nem befolyásolhatja! Ez a rejtélyes szeretetkapcsolat mindvégig elkíséri a házastársakat.

Várnai Zseni: Megyek feléd...

Úgy jön ma már, mintha álmodtam volna,
hogy itt voltál s azt is, hogy nem vagy itt,
holdad vagyok, mely vonzásod körében
járja végtelen útjait.

Feléd fordítom arcomat, mert tőled
hullhat csak rám a fény és a meleg,
s olykor, mikor közeledbe érek,
már azt hiszem: most... most elértelek!

Kinyúl felém napszemed fénysugára,
megérint, mint egy csók a téren át,
s e fény visszfénye tükröződik rajtam,
mikor átúszom a nagy éj tavát.

Sötét lennék, ha nem ragyognál nékem,
lehullanék, ha Te nem vonzanál,
úgy tartasz engem óriás erőddel,
úgy húzol, mint egy mágikus fonál.

S mikor egy világrobbanás hatalma
égen és földön mindent szétlővellt,
akkor zuhantunk egymás közelébe,
karod elkapott és védőn átölelt

egy pillanatra, aztán elszakadtunk
pályánk sínére parancsolt a rend,
a csillagok fészükre visszaültek,
s a hold újra a nap körül kereng.

Megyek feléd, de soha el nem érlek,
bolygok körülötted, s önmagam körül,
bezárt világ, mely mosolyodtól fényes,
s örök vonzásod szárnyain röpül.

Igen, ahogy szokták mondani: a házastársak élete nem fenéig tejfel, nem állandó úszás, lebegés a boldogságban. Vannak hétköznapiak, vannak konfliktusok, kibeszéletlen feszültségek is. Itt most aláhúznám a kibeszéletlen szót. Mert a kommunikáció, a folyamatos őszinte párbeszéd szinte minden konfliktus megoldását jelenti. Persze ehhez szándék, akarat is szükségeltetik.

Szabédi László: Álmoddal mértél

Te bennem szörnyeteget látsz, én benned
nem akarok látni inkvizítort;
szüntesd meg ezt az öngyilkos küzdelmet,
mely téged már a könnyekig sodort.
Nem titkolom, hogy gyengébb vagyok annál,
kit vak bizalmad remélt támaszul,
és nem szeretném, ha vaknak maradnál,
s nem látnád: szegény fejem rád szorul.

Hát láss olyannak, amelyen valóban
vagyok. Nem én hazudtam, ha szemed
csak a részt látta bennem, és a jóban,
mely részem, ismerni vélt engemet.
Álmoddal mértél; én az álmodónak
mit mondhatok? Ne légy a börtönöm!
Csalódtál, de ne tarts engem csalónak,
amiért álmaidhoz nincs közöm.

Én nem dicsérem frivolán a szennyet.
mely negyven éven át hozzám tapadt,
a szenvedést se dicsérem, de szenvedj,
ha társamul kötelezted magad.
Nem biztatlak, hogy próbáld letagadni
vétkeim, nem mondom, hogy ne perelj,
de csak egészen tudom magam adni,
fogadj mindenestől, egészen el.

Ne mérj az álmaidhoz: kevesebbnek
mutatják azt, ami több, mert egész;
ítélő szavaid téged sebeznek,
ha eszményednél törpőbbnek ítélsz.
Láss kegyetlenül, de lásd meg merészen
a világot is, amely alakít,
és magadénak fogad el egészen,
azzal együtt, mi tőled elszakít...

Én a világnak élek, ne szakíts ki
belőle, jöjj, járj együtt velem,
gyötrődjünk együtt, így fog meggyógyítani
mindkettőnket az orvos gyötrelem.
Amíg javíthat per és szidalom,
perelj és szidj, nem vész kárba a bánat, –
de megmásíthatatlan múltamon
örködjék hallgatás és bűnbocsánat.

Az iménti vers gondolatát folytatja Weöres Sándor megzenésített verse:

Weöres Sándor: Gyöngé ágam... (Kaláka)

*Gyöngé ágam, édes párom, már enyémnek tudtalak.
Távolodsz, mint könnyű álom. Minek is bántottalak?
Minden napom tél borúja, minden éjem új halál.
Csak a hideg kályha zúgja: édes párom mit csinál?*

*Szívedet kis mécsnek véltem, mely egy légynek is örül.
Most érzem csak vaksötétben, hogy lángerdő vett körül
Fázom, nincs egy langy lehellet; minden puszta, póre, holt.
Most, hogy elfogy a szerelmed, most tudom csak, mennyi volt.*

*Te megbántott kedves lélek, jó, hogy nem vagy gyermekem.
Hátha néha megvernélek, s fájna néked és nekem.
Jó, hogy nem vagy cirmos macskám, amilyen gonosz vagyok.
Akár kútba ugorhatnám, önmagamba fulladok.*

*Majd ha nyárfa-testben élek, rezgő lombbal hintelek.
Majd ha árny leszek, kísérek, ha koporsó, rejtelek.
Ha tűz leszek, melengetek, ha fény leszek, áldalak.
Ember vagyok és szeretlek, minék is bántottalak.*

A család alapszövetét tehát a házastársak szeretetkapcsolata jelenti. De hit nélkül, Isten nélkül ez nagyon nehezen megy. Mi tehát, keresztény házastársak – úgymond – igénybe vesszük ezt a felülről jövő segítséget, és imádkozunk egymásért.

Kárász Izabella: Vajon imádkozol-e értem?

Vajon imádkozol-e értem,
Mikor leszáll a csendes alkony,
S a kis szobádban egyedül vagy,
Hogy senki már ne zavarjon.

Amit másokért mond a lelkünk,
Amit más lelke visszaérez.
Én szeretném, ha imádkoznál
Úgy este későn, ha sötét lesz.

Én úgy szeretném, hogyha akkor
Áldást kérnél rám egy imában,
Mert én hiszek az alázatos,
Buzgó, őszinte szent imákban.

És fönt az Isten trónusánál,
Ahol majd mindketten megállunk,
Egy csodálatos, tiszta percben
találkozna az imádságunk...

Egymásért mondott imáink tehát majdan az Isten trónusánál találkoznak. Ezt most egy kicsit előbbre hozzuk, így máris találkozunk az imában – Mesterünkkel is, hiszen megígérte, ahol ketten-hárman együtt vagyunk az Ő nevében, ott van köztünk. Ráadásul most még Szent Józsefet is kérjük egy kis közbenjárásra:

Jóságos Szent József! Oltalmazd családunkat, közösségünket: segíts, hogy Istennek mindenkor tetszésére legyünk. Te mindent kérhetsz számunkra, hiszen Jézusnak nevelőatyja vagy. Esdj ki mindnyájunknak igazi istenfélelmet, élő hitet, hűséget, világos és tiszta lelkiismeretet, természetes alázatosságot, nagy szeretetet Isten és minden felebarátunk iránt. Könyörödj érettünk, hogy egyre tökéletesebben éljünk, a bizalom útján haladjunk és soha el ne lanyguljunk. Járj közben értünk, hogy Isten minket is szentekké tehessen! Védelmezz bennünket, hordozd testi-lelki ügyeinket, ajánlj mindnyájunkat Jézus és Mária Szívének. Ámen.

Ima Szent József oltalmáért

Sajnos, ma már nem jellemző, hogy a család több generációja együtt, egy fedél alatt, vagy nagyon közel él egymáshoz. A lakáskörülmények sem teszik ezt ma már lehetővé. Mai világunkban, a modernnek mondott társadalmakban az öregeket amúgy is tehernek gondolják, és mint nem produktív, nem nagyfogyasztásra berendezkedett egyedek, útban vannak. A gyermekek nevelését meg ki akarják vonni a szülők hatásköréből, hogy az agymosást idejekorán elkezdhessék – sátáni terv. Persze, nem mindenki dől be ennek az emberi életet feldúló agymosásnak, egyre többeknek rányílik a szeme, mit is jelentenek számunkra a szüleink, nagyszüleink, az ő példájuk.

Benjámín László: Emléknél többek

Mind többet gondolok hajdani mestereimre,
az elcsöndesedett férfiakra, kik ifjúságom fölé magasodnak
megviselten és méltóságosan, akár a százados fák.
Nem hősök, nem vértanúk, nem vezérek,
egyszerű lelkek voltak, a szegények uniformisát viselők,
mesterségek fogásainak, anyagok természetének ismerői,
dolgoztak, amíg éltek és meghaltak észrevétlenül,
alakjukat kövek, nevüket énekek nem őrzik.
Nem kell behunynom a szemem látásukért,
legendák és nosztalgiák homályából kiválnak.
Szavaimban, gesztusaimban néha fölismerem őket.
Ültem velük a bőkezű szegénység asztalánál,
fölém hajolva igazgatták szerszámokkal ismerkedő kezem,
oltalmukban s oldalukon útban a felnöttség felé
kinyílt előttem életük, ahogy ajtajuk is kinyílt.
Szerettem őket jellemükért, egyenes, pontos szavaikért;
ügyességüket a munkában, állhatatosságukat a harcban
született ellenségeik is tisztelni kényszerültek.
A sivatagos külvárosban, a barátságtalan üzemekben,
a háború gyalázatában, lét és nemlét határvidékein
az emberség bennük testesült meg, naponta megküzdöttek érte,
s kivették részüket a fájdalomtól és az örömből.
Nem ismerték a hűtlenséget, az önfeladást, a tanácstalan
hányódást kocsmasztalok és festett csillagok között,
sem a magány kibírhatatlan szegényét.
Vallották megvertségükben is, vallották egész életükkel:
mindig talál tennivalót s a dologra társat az igaz ember.
Figyelmes tekintetük követ a halál árkein túlról is,
szemükkel nézem dolgaimat, velük mérem magam
s velük a változó világot. Emléknél többek ők.
Egyre sűrűbben gondolok rájuk, s újra meg újra fölismerem őket
az énekekből kifelejtett országban, igaz emberekben,
akik a végső kérdésekre egész életükkel felelnek.

Igen, mindezek megtagadását, elfelejtését várná el tőlünk a fényes nyugat.
Hogy mi magunk vágjuk el gyökereinket, rúgjuk fel minden hagyományos –
főleg keresztény értékünket. Hát nem! Ebből nem engedhetünk!

A nagyszülő-unoka kapcsolat is legalább olyan szép, bensőséges, olyan rejtélyes, mint a házastársaké. Nagyszüleink képe, mondataik, gesztusaik a lelkünkbe égtek kitörölhetetlenül. Szoktam mondani: a nagymamák az unokák védőszentjei – néha a szülőkkel szemben is. A nagyapák meg gyakran igazodási pont az életünkben.

Wass Albert: Nagyapám tanítása

Idefigyelj - mondta komoran -, ha egyszer megígérted valakinek, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszel, és nem vagy ott időben, csak két mentséged lehet: meghaltál, vagy olyan beteg vagy, hogy mozdulni se tudsz! Hogy nem haltál meg, azt látom. Nos, mi a betegség, hadd hívjam a doktort?!

Elmondtam neki szorongva ott a sötétben, hogy mi történt. Nagyapám szó nélkül végighallgatott. Mikor aztán kifogytam a szóból, megszólalt. Súlyos, lassú beszéddel.

- Idefigyelj - mondta. - Vannak emberek ezen a földön, akik úgy dobálják ide-oda a szavakat, meg az ígéreteket, hogy azoknak semmi értékük nincsen többé. Mi, Wassok nem ezek közé tartozunk. Ha mi mondunk valamit, az áll, mint a sziklakő. Ha mi a szavunkat adjuk, azt tartjuk is, ha belepusztulunk is! Érted?

- Értem - hebegtem megrendülve.

- Dehogyan érted - csapott le reám a szava -, de elmagyarázom úgy, hogy megértsed. Látod itt a mellényem zsebében az aranyórát? Nagyapámtól kaptam, amikor leérettségiztem. Amikor leérettségizel, a tied lesz. Ez az óra számomra minden csecsebecsénél értékesebb. De ellophatod. Visszaadhatod, vagy megtérítheted az árát. Ellophatod valakinek a lovát, a tehenét, ökrét, vadászpuskáját. Mindenét ellophatod és visszaadhatod megint, vagy megtérítheted az árát. Csak egy valamit, ha ellopsz valakitől, nem térítheted meg soha. S ez az idő! Ha valakinek az idejét lopod, azt úgy megloptad, hogy soha jóvá nem teheted. A várakozásban eltelt időt semmi hatalom a földön nem hozhatja vissza. Nincs, eltelt, vége. Örökre elveszett, és te voltál az, aki a jóvátehetetlen veszteséget okoztad. Érted?

Értettem. Úgy megértettem, hogy attól a naptól kezdve, ha valakinek szavamat adom, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszek - akkor már ott vagyok öt perccel azelőtt, még ha vénasszonyok esnek is az égből, ahogy drága jó nagyapám szokta volt mondani. Erre neveltem gyermekeimet és unokáimat is. Nem azért, mert késni neveltelesség, hanem mert több annál. Aki öt percet késik, az öt percet ellop valakinek az életéből, amit nem tehet jóvá soha.

- A megbízható embert még ellensége is tiszteli - mondta volt nagyapám -, mert a megbízható ember a társadalom sziklaköve, amire országot lehet építeni. A többi szemét, amit elfű a szél...

Felbolydult világunkban a gyermekek krónikus apahiányban szenvednek. Felmérések szerint egy apa átlagban mindössze néhány percet van jelen naponta gyermekei életében, amikor csak rá figyel, vele beszélget, játszik, sportol, stb. Így adódhat, hogy egy szerető nagypapa lekörözheti az apát. Ehhez a gondolatkörhöz az interneten találtam a következő két bejegyzést:

„A fiúk úgy élik az életet, hogy visszanéznek apáikéra. Utol akarják érni, lelagyni őket... vagy talán azt gondolják, nem akarnak olyanok lenni, mint ők. Jó vagy rossz, az apa irányjelző az életükben.”

„Isten szíve szerint való férfi. Ilyen ember akarok lenni én is. Ilyen apa. Isten szívét akarom megmutatni a gyermekeimnek. Isten feltétel nélküli szeretetét és elfogadását. Az Ő szentségét és tisztaságát akarom tükrözni. Igazságos és megbízható apa akarok lenni. Aki vigasztalást és menedéket nyújt a gyermekeinek, mint Isten is az övéinek. Gyermekeim barátja akarok lenni, ahogy Ő is az. Úgy akarom fegyelmezni őket, ahogy Isten fegyelmez minket. Meg akarok nekik bocsátani, ahogy Ő is megbocsát. Azt akarom, hogy tiszteljenek engem, és tiszteljenek másokat is...”

Az apák, nagyapák ezen szándékuk megvalósításához most égi édesanyánkat kérjük, és köszöntsük énekünkkel:

***Te vagy földi éltünk vezércsillaga,
Édes reménységünk, kegyes Szűzanya.
Téged rendelt jó Anyánknak az Isten Fia,
Azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária!***
***Te hajnalcsillag vagy éltünk hajnalán,
Hogy kövessünk annak egész folyamán.
Téged rendelt jó Anyánknak az Isten Fia,
Azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária!***

Életünk előrehaladtával ha visszatekintünk, észrevehetjük Isten jelenlétét mind egyéni életünkben, mind családjunk sorsának alakulásában. Teljesen egyértelműen állíthatjuk, hogy Isten nélkül valahol egészen máshol tartanánk. És azt is be kell vallanunk, hogy eltévelyedéseink, nehézségeink idején mi hagytuk el az Urat, nem Ő minket.

Azt ami plusz volt az életemben,
ma azt szeretném megköszönni.
Amikor vidáman harsonáztam,
nemigen tudtam eléd jönni.

Elégedett, boldog napjaimban,
olyan könnyen elbízta magam,
ha valami eredményt elértem,
szinte dicsért a saját agyam.

Nem! Ma azt szeretném megköszönni,
ami fájt nekem, nyersen, nagyon.
Amikor azt kezdtem énekelni,
Hogy: „Uram, irgalmad szomjazom”!

Énekeltem hang, és dallam nélkül
és Rád kapcsolódott a tekintetem.
Mert azt csak a könnyeken át láttam,
mindenség Ura: „Atyám vagy nekem!”

A szenvedésben, néven szólítottál.
a szenvedésben ott voltál velem!
Hogy oltókésed elevenbe vágott,
az volt számomra a kegyelem!

Ez a „plusz” az ember életében,
a megtisztító áldott fájdalom.
Akkor is, ha minden fény kialszik.
Más szavunk nincs, már csak az hallatszik,
hogy: „Uram, irgalmat szomjazom!”

Imaóránk vége felé mi más lehetne a gondolatunk, mint a hála és a köszönet. Isten felé, aki szerető családba helyezett minket, feladatokkal, küzdelmekkel megerősített, szeretetével, kegyelmével az öröm és boldogság feltételeit biztosította számunkra. Már ha odafigyeltünk, és azután rajtunk múlt és múlik, hogy ezzel hogyan éltünk.

És köszönet családtagjaink felé is, akikkel együtt haladhatunk az örök haza felé, Isten rólunk szóló tervét felismerve és megvalósítva. Egymást segítve, vezetve, - olykor figyelmeztetve, hogy családjukban ne legyen elkóborolt bárány, tékozló fiú, és magányos, elhanyagolt idős ember. Tehát egymásra figyelve, vigyázva akarunk teljes jogú tagjai lenni ennek az éltető és élhető közösségnek, amiről büszkén valljuk, hogy ez a mi családjuk! És együtt és egyenként is kérjük mindehhez az Úr segítségét!

Uram, Istenem!

Köszönöm, hogy mindeddig megsegítettél.

Köszönöm, hogy a tegnapi és a mai napot is megélttem.

Ne haragudj reám, ha most is aggodalommal,

Félelemmel tekintek az előttem álló feladatra.

Megvan rá az okom.

Érzem, hogy gyenge vagyok, nagy erőfeszítésre van szükségem,

S akkor sem lehetek biztos abban, hogy sikerülni fog.

Benned bízom, hogy amint eddig, mindeddig velem voltál,

Velem maradsz ezután is.

Nyisd meg a szemem, hogy lássam,

Minden nehézség előtt és közben is lássam,

Hogy jelen vagy és kinyújtod felém segítő kezéd.

Akkor bátor leszek és erős, ahogy parancsolod.

Bíztass, hogy mindig a jóra törekedjem, és azt tegyem,

Amit te rendeltél feladatként a számomra.

Köszönöm, hogy velem leszel,

S én nyugodtan bízhatom rá magam segítő szeretetedre. Ámen.

Közösen is imádkozzunk, hogy a világtendenciák ellenére megmaradhassunk Isten útján, és az Ő országát családjukban, családjukkal, közösségeinkkel együtt elszántsággal, hűséggel, szeretettel építhessük:

Istenünk, Te időt ajándékozol nekünk, és föltárod előttünk életünk értelmét. Segíts, hogy napjainkat számba tudjuk venni. Kérünk, segíts, hogy fölépíthessünk egy emberibb és boldogabb világot, amelyben nem a pillanatnyi érdekek, hanem az örök értékek határozzák meg az emberek cselekedeteit. Add, hogy tudjuk megosztani mindazt, ami jót és szépet birtokolunk. Add, hogy ne ragaszkodjunk a mulandó dolgokhoz, és szívünk Tebenned váljék gazdaggá. Ámen.

Záróénekünk pedig a köszönet hangja legyen!

KÖSZÖNÖM, ISTENEM! (Dax)

*//: Köszönöm, Istenem,
köszönöm életem! ://*

*Köszönöm azt, hogy megszülettem,
Köszönöm azt, hogy megértettem:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy tanítottál,
Mit értem tettél, nekem adtál:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy felnőtt lettem,
Még inkább, hogy ember lettem:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy fenyítettél,
ha szükség volt rá, felemeltél:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*//: Mindent köszönök én!
Olyan jó azt mondani,
Hogy szívem Benned él! ://
Mindent köszönök én.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda